

V rámci pracovní stáže nabízené Teologickou fakultou JU jsem měla možnost navštívit zemi, jež dominuje svou kontrastností a přátelskostí. Řeč je o **Zambii**.

Naleznete zde všechno, i to, co asi od rozvojové země zrovna nečekáte. Od chudých – bělošskou rukou skoro nedotčených - osad, pustých vesniček, divokých buší, téměř panenské přírody plné nádherných a leckdy i endemických zvířat, až po velké obchodní domy s fastfoody, obchody s drahými značkami a dokonce je možno navštívit zde i obchodní řetězec Baťa.

Když jsem do Zambie odjížděla, neměla jsem raději žádná očekávání, což se mi mimo jiné taky vyplatilo, neboť jsem všim byla jen mile překvapena. A to i přesto, že jsem zde byla dvakrát vykradena a dostala se do úzkého kontaktu s černou mambou a další, naštěstí z hlediska bezpečnosti méně významnou, havěť.

Náplní mé stáže byla práce prvostupňové třídní učitelky v Chibolyi, chudinské čtvrti lokalizované v hlavním městě Lusaka. Po celé Zambii je „Chibolya“ téměř sprostým slovem, a to kvůli své drogové pověsti, ale také alkoholismu a dětské prostituci (která se zde uskutečňuje i za pouhých 10 kwacha, tj. asi 25 Kč). Mou cílovou skupinou byly děti, které v těchto náročných podmínkách vyrůstají, jsou v neustálém obklopení negativního působení zdejší komunity, mnohdy nežijí s oběma rodiči a často se také musí finančně podílet na rodinném rozpočtu. Co otřesného jsem se během svého pobytu dozvěděla, je to, že mnoho těchto rodin disponuje měsíčním příjmem odpovídajícím pouze cca 1200 Kč, s čímž je v zemi, která je o něco dražší než Česká republika, poměrně těžké vyžít (zejména když rodiny bývají 6-7 členné minimálně).

Svou práci jsem vykonávala pod českou organizací Njovu, která po celé Zambii vede celkem tři projekty – jeden v Chomě (Jižní provincii), kde je zainteresována agrikulturně, druhý v Mongu (Západní provincii), se sirotčincem a učňovskými kurzy na pekaře, elektrikáře a švadlenu, a třetí projekt je právě v lusacké Chibolyi, kde je postavené komunitní centrum, které je denně otevřeno všem, kteří sem chtějí zavítat. Nachází se zde hřiště, kde se konají pravidelné tréninky netbalu, fotbalu a akrobatů, dále tělocvična s primitivními posilovacími stroji, boxovacím ringem a mimo to najdeme v centru školu o dvou třídách určenou dětem, které čekají na sponzory, aby mohly začít navštěvovat školu klasickou.

Vzhledem k mým drobným pedagogickým zkušenostem si dovoluji konstatovat, že práce učitelky je zde něčím absolutně odlišným, než na co jsme zvyklí z Česka. Děti nevlastní žádné knihy, můžeme se radovat, když do školy dorazí alespoň se sešitem a tužkou, většina z nich ani nemá pořádné boty, natož aktovky. Výuka probíhá tedy s téměř nulovým materiálním vybavením, s (alespoň zprvu) mírnou jazykovou bariérou, o hygienických návycích netřeba hovořit. Jedinou záchranou mi byla černá tabule na křídly, díky níž jsem měla možnost dětem lépe nastínit řešená témata, která často bývala sociálního charakteru.

Do mé třídy bylo zapsáno celkem 27 dětí, ač denní docházka většinou nepřevyšovala počet 20 zúčastněných. Věkové rozpětí mých žáčků (10-16 let) představovalo také určitou komplikaci nejen kvůli odlišným znalostem a schopnostem, ale zejména vzhledem k naprosto jiným zájmům dětí. Přesto pro mě byla práce neuvěřitelnou zkušeností, která mě velmi obohatila, donutila k větší kreativitě a schopnosti vyselektovat podstatné od nepotřebného. Mimo to jsem také nahlédla do zákulisí neziskové organizace a vyzkoušela si fundraising například formou prodeje předmětů vyrobených švadlenami organizace na zdejším tržišti. Rozhodně nelituji svého rozhodnutí vydat se na pouť do tak vzdálené země, tímto také děkuji TF JU za poskytnutí této stáže a všem přeji, aby měli také možnost poznat krásy této unikátní, okouzující země.

20. 12. 2017

KLÁRA ŠTÁHLICHOVÁ
3. ročník
Sociální a charitativní práce

Žáci v nově vymalovaných třídách při výuce.

Pexeso – asi nejděčnější hra, jakou jsme mohli přivést. Poslední dny našeho pobytu se hrálo opravdu všude.. viz foto – oblíbená herní plocha.

Foto s částí mé třídy.

Chibolské holčičky, poměrně stálé návštěvnice Njovu komunitního centra.

Město Mongu v západní provincii a náhled do zdejšího Njovu učňovského elektrikářského centra.

Děti ze sirotčince v Mongu při pražení kešu oříšků.

20. 12. 2017

KLÁRA ŠTÁHLICOVÁ
3. ročník
Sociální a charitativní práce

Přístavní vesnička v západní provincii Zambie.

Všechny stážistky pohromadě. Zleva Martina Smolíková (ZSF, pracující též jako učitelka v Lusace), Ester Dombrovská (ZSF) a Jana Česká (ZSF) – obě pracující v Mongu v sirotčinci, Klára Štáhlichová (TF).

Spektakulární Viktoriiny vodopády (108 m) v Livingstonu.

Kalambo falls – 2. nejvyšší vodopády v Africe (235m)

Zebry v buši nedaleko hlavního města Lusaka.

Z pobřeží průzračně modrého a z na světě 2. nejhlubšího jezera - Tanganyika, Severní provincie.